

Πέντε λεπτά με τη Νικόλ Άννα Μανιάτη, συγγραφέα

Πέντε λεπτά με τη Νικόλ Άννα Μανιάτη, συγγραφέα

20 Σεπτεμβρίου 2017

1. Τι σας φέρνει στην ιδιαίτερή σας πατρίδα; Πρωταρχικά η επιθυμία να ξαναβρεθώ στη γενέτειρά μου, να δω συγγενείς και φίλους, να χαλαρώσω. Ο εκδοτικός μου οίκος «Ψυχογιός» συνδύασε αυτό το ταξίδι με παρουσιάσεις στα Public, στη Λάρνακα την Πέμπτη 21 Σεπτεμβρίου στις 6.00 το απόγευμα, την Παρασκευή 22 του μηνός στην Πάφο την ίδια ώρα, το Σάββατο 23 Σεπτεμβρίου στη Λευκωσία στις 12.00 το μεσημέρι και την Κυριακή 24 Σεπτεμβρίου στη Λεμεσό στις 12.00. Έτσι θα έχω ταυτόχρονα τη δυνατότητα να επικοινωνήσω με αγαπημένους Κύπριους αναγνώστες και να συναντηθώ μαζί τους.

2. Ποια η σχέση σας με το κυπριακό αναγνωστικό κοινό; Δεν είναι «κοινό», είναι οι συμπατριώτες μου! Για μένα πολύτιμη σχέση. Το ότι

διαβάζουν τα βιβλία μου είναι πολύ τιμητικό και με κάνει διπλά ευτυχισμένη.

3. Συναίσθημα ή λογική, τι από τα δύο κυριαρχεί στη συγγραφή των βιβλίων σας; Η πραγματικότητα! Τα θέματα μου αφορούν πάντα αληθινά γεγονότα ζωής που συμβαίνουν δίπλα μας καθημερινά και δεν τα αντιλαμβανόμαστε. Όπως η παιδική αυτοκακοποίηση – παιδάκια που χαράσσουν το κορμάκι τους ή βλάπτουν με ποικίλους τρόπους τον εαυτό τους για προσοχή και αγάπη. («Έκπτωτος Άγγελος»). Και τόσα άλλα.

4. Αυτοβιογραφία ή μυθοπλασία; Αληθινά περιστατικά. Με μυθοπλασία και αρκετή φαντασία μετατρέπονται σε ιστορίες που αγγίζουν, προβληματίζουν, συγκινούν. Χωρίς μυθοπλασία τα σκληρά, τραγικά συμβάντα της ζωής δεν θα διαβάζονταν για να ευαισθητοποιήσουν πολλούς.

5. Με 11 βιβλία στο ενεργητικό, πού κρύβεται η επιτυχία και ποιο ξεχωρίζετε; Δεν ξέρω αν υπάρχει επιτυχία και τι ακριβώς αντιπροσωπεύει η λέξη. Ξέρω μόνο πως όλα τα βιβλία μου είναι κοινωνικά, παρμένα από την αληθινή, σκληρή πλευρά της ζωής, διανθισμένα με φαντασία. Περιστατικά που συνάντησα προσωπικά, και ως νοσηλεύτρια και ως εκπαιδευτικός, ενίοτε προσωπικές εμπειρίες, όλα φυλαγμένα στα συρτάρια της μνήμης που αναδύονται και μετατρέπονται σε «χάρτινους» ήρωες στα βιβλία μου. Όλα είναι αγαπημένα γιατί είναι το κάθε ένα κατάθεση ψυχής, και πάνω απ' όλα, διαφορετικό από το άλλο.

[Αντιγόνη Σολωμονίδου Δρουσιώτου](#)